

ג. ולדעת שמואל – אמנם המעות שבשופרות היו מיועדות להביא מהן עולות נדבה של ציבור, אבל לא באו מתחילתן בנדבה, אלא היו מותר קרבנות הבאים משום חטא ואשמה, שדינם לנדבה, [כמדרשו של יהודיע הכהן^א].

ולכן היו ששה שופרות, שבכל שופר נתנו מותר של קרבן אחר שדינו לנדבה. (א) מותר קיני זבים וקיני זבות. (ב) מותר קיני יולדות. (ג) מותר חטאת. (ד) מותר אשם. (ה) מותר מנחת חוטא. (ו) מותר עשירית האיפה של כהן גדול.

ד. ולדעת בר פדיה – המעות שבשופרות לא היו מיועדות להביא מהן עולות נדבה של ציבור, אלא היו מעות שהביאו יחידים לצורך נדבותיהם.

ולכן היו ששה שופרות, כי המתנדב עולה, יכול להתנדב בששה אופנים, ולכל אופן תקנו שופר בפני עצמו, שיתן בו מעותיו, ויקנו בו הכהנים עולה כפי שהתנדב. (א) שופר אחד בשביל המתנדבים פר [והם מביאים מנה]. (ב) שופר שני בשביל המתנדבים עגל [והם מביאים חמישה סלעים]. (ג) שופר שלישי בשביל המתנדבים שעיר. (ד) שופר רביעי בשביל המתנדבים איל. (ה) שופר חמישי בשביל המתנדבים גדי. (ו) שופר ששי בשביל המתנדבים טלה. וכתב בעל קרבן העדה, שכן הוא כדעת רבי, האומר, שהמתנדב קטן והביא גדול, לא יצא, אלא צריך להביא מה שאמר.

דפים י"ח-י"ט

נדבות שעשה יהודיע

לדברי רבי שמואל בר נחמן בשם רבי יונתן – יהודיע הכהן עשה שני תיבות לתת בהן שני מיני נדבות.

נדבה אחת היתה לצורך בדיק הבית, ולא לעשות ממנה כלי שרת, והיא המבוארת בספר מלכים, "אֵדָ לֹא יַעֲשֶׂה בַּיִת ה' סִפּוֹת כֶּסֶף מְזֻמְרוֹת מְזַרְקוֹת חֲצָצְרוֹת כֹּל כְּלֵי זָהָב וְכָלִי כֶּסֶף מִן הַכֶּסֶף הַמּוֹבָא בַּיִת ה'" (מלכים ב' י"ב י"ד).

ונדבה אחת היתה לצורך הקרבנות וכלי שרת, והיא המבוארת בספר דברי הימים, "וַיַּעֲשׂוּ עֲשֵׂי הַמִּלְאכָה וַתַּעַל אֲרוֹכָה לְמִלְאכָה בְּנָדָם וַיַּעֲמִידוּ אֶת בֵּית הָאֱלֹקִים עַל מַתְּנֵתוֹ וַיֵּאמְצָהוּ. וְכַכְּלוֹתֶם הִבִּיאוּ לִפְנֵי הַמֶּלֶךְ וַיהוֹדִיעַ אֶת שְׂאֵר הַכֶּסֶף וַיַּעֲשֶׂהוּ כְּלִים לְבַיִת ה' כְּלֵי שֵׁרֶת

^א ולכאורה רק לדעה זו מובן, מדוע הביאו במשנתנו את מדרשו של יהודיע הכהן, אבל לשאר דעות אינו מובן.